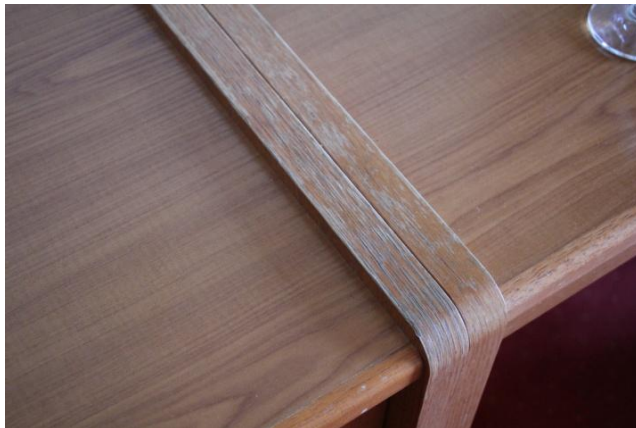


De hel van het oosten

Cycle Berlin dag 4, het kastijden over de kasseien

Mijn sponsors/volgers zijn misschien een beetje teleurgesteld over hoe de fietstocht naar Berlijn tot dusver vordert. Ik had een verslag van rijden en lijden beloofd, maar de enige tegenslagen tot dusver zitten in het software/hardware domein (bandjes, apps), geen persoonlijke rampverhalen! Is dat sponsorgeld dan over de balk gegooid, hoeft er niet voor gestreden en geleden te worden? Welnu, wanhoop niet, dag vier, daar was ie dan toch, de man met de hamer!!!

Gisteren sprak ik over de Spartaanse inrichting van het hotel aan het einde van de derde etappe. Hoewel nog net gelegen in West Duitsland (Minden) kwam de Oost-Duitse stijl al duidelijk in zicht. De uiterst karig gevulde minibar, water, en... water, het afgesleten jaren-50 meubilair. Ik betwijfelde hardop de Koninklijke status van hotel Avalon Königshof.



Sleets meubilair maar vorstelijk ontbijt

Vanochtend volgde de ijzersterke tegenzet van de hotel-uitbater. Meteen werd helder dat het geld niet in inrichting en meubilair gestoken werd, maar in de fouragering. Een juiste keuze, die kasten sleep je niet mee, maar een juist gevulde maag is de basis voor het volharden in wat de koningsrit ging worden. Een vorstelijk ontbijt was het, keuzes en smaken te over, uitgeserveerd door zeer vriendelijk personeel. Een goede start, waar kon het nog fout gaan? Voor deze rit had ik zelfs mijn Col de Boussire fietsshirt aangetrokken, ooit een gift van de VIJC voor het organiseren van deze jaarlijkse Ardenner-klassieker, daarmee dus feitelijk ook een VIJC-outfit, en nu, met hopelijk een beetje media-aandacht, een uitgelezen kans om de Col der Cols op de kaart te zetten.

De start, ditmaal om half negen (dat was dus half uitslapen) werd door Anna geïnitieerd. Als een ware dragrace-queen nam ze nog een doekje om te laten vallen, helaas zonder die daarbij behorende kenmerkende outfit; hoewel, wij waren toch druk met het turen op de app en op de Garmin, dus wat maakte het ook uit?

En GO, 154 kilometer naar Brandenburg, waarmee de eindbestemming Brandenburger Tor zowaar een vermoeden van bereikbaarheid kreeg.



Borden Berlin, we gaan de goede kant uit

Er waren enkele verzwarende factoren deze etappe. Ten eerste de drie voorgaande fietsdagen, met inmiddels flink wat kilometers in de benen, al was daar verassend weinig van te voelen. Ten tweede de temperatuur, die vandaag voorspeld was tot een schappelijke 28°C, hoewel de Garmin alras opklim naar 34°C (en in de zon gaf ie zelfs 44.6°C aan). Het wegdek in al zijn verschijnningen maakte de rit ook tot een Russische roulette voor mens en materiaal, betonplaten als chocoladevlokken uitgestrooid over het landschap, gravel, diverse gesloten slagbomen met net nog een kruipdoor-paadje erlangs, asfalt door boomwortels omgewerkt tot lunapark, en jawel hoor, die onvermijdelijke kasseien.



De eerste kilometers, tot de eerste koffieplek op 41 kilometer, waren nog vriendelijk en doenbaar met af en toe een kort stukje stuiter-asfalt. Het tempo zat er lekker in, ik was zo wijs geweest in een korte strip-Ties vlak voor de start met het peloton als publiek mijn ondershirt nog rap van het lijf te pellen, dus ook in temperatuurhuishouding was het (nog) doenbaar. De steeds vaker opdoemende Berlin-wegwijzers waren bovendien extra motiverend.



Met daarbij die eerste koffiestop, bij een burcht (klooster, openbare meisjesschool??), het beloofde een sprookje te worden, zij het gelardeerd met hier en daar een Oost-Duits accent. Maar zelfs dát heeft zijn charme, die jaren-50 architectuur met gevels met van arbeids-ethos doordrenkte 'we doen-het-samen'-leuzen erop. Ook wij doen dit samen, dat naar Berlijn fietsen, we hebben er zelfs vrijwillig voor gekozen, maar toch net even anders dan in de Oostblok-samen-cultuur. Samen, omdat het kan, of samen omdat het móet. Fahrraden macht frei!

Ná de lunch vorderde de rit bij een gestaag oplopende temperatuur, de twee meesgejouwde bidons waren hard nodig voor de vochtaanvulling, en na een stuk tracé langs een indrukwekkend aquaduct

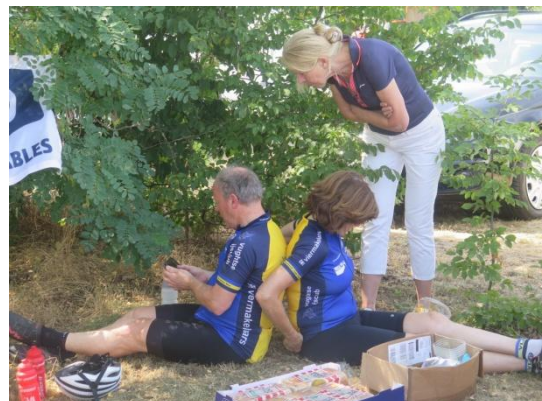
waar we eerst zelf onderdoor fietsten, daarna er bovenop om, fietspad en aquaduct, vlak voor de lunchplek een rivier over te steken. Zijn ze goed in, hier in Oost-Duistland, in beton, en in grote projecten.



Project 17 bleek het te zijn, dat aquaduct over de rivier, aan ingewikkelde naamgeving wordt hier ook niet gedaan. Dat las ik op het informatiebord in de kiosk waar de lunchplek ingericht was. Maar het geld voor de landschaps-aankleding was blijkbaar op; de fiets-goegemeente moest zich persen in de schaduw van dat ene boompje dat zijn best deed nog enige beschutting te bieden tegen de inmiddels op volle kracht losgebarsten zon.



En er was meer op, op de lunchplek, het drinken! Eén leeg pak sap naast de bijna lege jerrycan met water wees ons er fijntjes op dat we misschien tóch harder hadden moeten trappen. De lege bidon werd half gevuld met wat er nog was aan water, ik kneep een paar parten sinaasappel uit om het wat smaak te geven, en daarmee moest stop drie gehaald worden. Fruit, boterhammen, komkommers, paprikaatjes en



de dokter vraagt aan Dirk en Jos hoe het gaat

tomaatjes, dat was er dan weer wel in overvloed, maar op dit soort dagen wil je toch vooral drinken, en drinken. Nog even verlangde ik terug naar de minibar in hotel Königshof, de keuze voor water of water was in deze omstandigheden geen moeilijke.

Het derde stuk van de vierde etappe was het zwaarste tot nu toe. Niet alleen draaide ik droog (al wierp Josephine me één van haar nog goed gevulde bidons toe, corona-technisch durfde ik dat eigenlijk niet aan), ook het lijf begon een streep te trekken. Eigenlijk deed alles pijn, nek, hoofd, armen, zitvlak (nóóit eerder last van zadelpijn gehad, ook niet bij tochten



van 150+ kilometer, maar vier dagen achter elkaar eisen wel hun tol), alleen die benen waren geen probleem, die draaiden gewoon door. De door de hartstichting geadviseerde gedegen voorbereiding had wel degelijk goed gewerkt voor de ontwikkeling van het trapvermogen, maar aandacht voor de periferie is daarbij over het hoofd gezien, er is meer nodig dan een goed stel benen om zo'n ritje te volbrengen. En ook de term dóórtrappen kreeg een extra betekenis, want na 20 kilometer afzien leek het wel weer te gaan en kwam zowaar de derde stopplek weer in zicht. Met een camera-wagen die op een gegeven moment naast ons reed ga je dan ook niet moeilijk kijken, met een business- as-usual- blik in de lens was het doortrappen tot stop drie, ook weer bij een burcht. Om de vijand op afstand te houden was hier niet voor een slotgracht, maar voor kasseien gekozen. Over een best wel lang stuk. Jawel mensen, ook carbon kan rammelen, en alles wat daarop vastgeschroefd zat werd aan een trillingsproef onderworpen, ik meende in de verte materiaalman Leo al handenwrijvend te zien staan – eindelijk werk aan de winkel, mijn camera stuiterde ten tweede male uit de frametas op die kasseien en zelf heb je letterlijk het gevoel een trap onder je kont te krijgen. Die andere pijntjes waren spoor-slags verdwenen, zeg maar een vorm van accupressuur.



Na bijvullen van het vocht, zowel in het lijf als in de bidons, en de ontvangst van een verkwikkende douche van de materiaalman werd het laatste stukje, nog maar een luttele 30 kilometer, naar Brandenburg afgetrapt. Ook dit verliep niet helemaal soepel, met nog 3 kilometer te gaan op de Garmin terwijl het zojuist gepasseerde bord 'Brandenburg 9' vermeldt, ook dat is niet goed voor de fietsmoraal. Het onzekerheidsprincipe van Herman, zo legde ik uit aan de fietser naast me, maar hij begreep de link naar routekapitein Herman niet, met het ons bekende gegeven dat als Herman het over een stop op 41 km heeft, dat die dan ergens tussen de 35 en 55 zal liggen. Dus of het vandaag bij 154 zou blijven was nog zeer de vraag.





Af en toe nog een verrassend relikwie uit de DDR tijd in de berm maakte deze zware tocht toch nog afwisselend. Je weet nooit wanneer die nog van pas komt, zo'n oude stoomlok, en met die wielen heb je ook nooit last van lekke bandjes. Zuinig op zijn, zo worden ze niet meer gemaakt!

En daar kwam de verlossing in zicht, de inmiddels kenmerkende Hartstichting-banieren met daarachter in full-ossie-stijl het hotel.

We hadden het gehaald! Weliswaar (nog) niet tot Berlijn, maar na deze beproeving, zal geen muur meer te hoog zijn. Ik zie nu vanuit het hotel-raam, vijf voor zes in de ochtend, de banieren van de Hartstichting al klaarstaan voor de aftrap van de laatste etappe. Weersverwachting Berlijn, maandag 25 juli 2022: 36 graden, zon! Hoezo is Oost-Duitsland grijs en koud??



Ochtendgloren Brandenburg, let op het gebouw rechts (Stahlpalast, dat maakt drie), hier wordt álles een sprookje



Klaarrrrrr voor de start, etappe 5: Brandenburg-Berlin (nog niet, om 5:55 in de ochtend)